

Hồi 76

Thê thiệp nào loạn

Nói về Tây Môn Khánh bị Kim Liên đón đường dẫn về phòng, thì tới nơi cứ để nguyên quần áo mà ngồi trên giường.

Kim Liên hỏi:

- Sao chàng không thay quần áo cho khỏe?

Tây Môn Khánh cười khi khi:

- Tôi đang định nói với nàng là đêm nay nàng cho tôi qua bên kia ngủ.

Kim Liên chỉ tay vào mặt Tây Môn Khánh nói:

- Đồ quỷ, chàng ở trong tay tôi mà còn định lừa tôi hay sao? Hồi nãy tôi không đứng đó thì chàng đã tự ý đến với con khốn Như Ý rồi, đâu có nói gì với tôi. Bây giờ còn làm bộ xin với xỏ. Chắc là sáng sớm hôm nay con khốn đã hẹn với chàng phải không? Hèn gì chàng sai nó đem áo cừu cho tôi, lại bắt nó lạy tạ xin lỗi tôi nữa. Hồi Bình Nhi còn sống, chàng bỏ rơi tôi, có coi tôi ra gì đâu bây giờ lại giả vờ này nọ.

Tây Môn Khánh cười:

- Nàng nói vậy nghe sao được, có bao giờ tôi bỏ nàng đâu. Vả lại Như Ý muốn tạ lỗi với nàng từ trước rồi mà không dám đấy chứ, đến lúc tôi nói, nó mới dám sang. Nó không tạ lỗi thì nàng lại nói này kia.

Kim Liên im lặng một lúc rồi bảo:

- Được rồi, tôi để chàng đi đấy.

Tây Môn Khánh không nói gì, chỉ cười khi khi bước ra. Kim Liên vội gọi lại dặn:

- Đây, nghe tôi dặn đã. Chàng không được ngủ chung giường với con khốn đâu nhé. Bên đó còn hai đứa a hoàn, làm vậy hai đứa chúng nó xấu hổ chết. Xong xuôi thì cho con khốn ngủ riêng đi.

Tây Môn Khánh gật đầu cười rồi định bước đi. Kim Liên lại gọi lại mà bảo:

- Tôi đã dặn hết đâu, việc gì mà vội thế?

Tây Môn Khánh nói:

- Còn dặn gì nữa?

Kim Liên bảo:

- Chàng muốn làm dơi làm chuột gì với con khốn thì làm, nhưng cấm không được trò chuyện gì với nó đấy, kẻo nay mai nó lại vác mặt lên, không coi ai ra gì, hơi tí thì đem lời của chàng ra mà nói. Tôi mà nghe được chuyện gì thì chàng biết tôi, đừng hòng vào phòng tôi nữa.

Tây Môn Khánh cần nhằn:

- Con mụ này thật lắm chuyện quá.

Nói xong bước thẳng sang phòng Bình Nhi. Trong này, Xuân Mai nói với chủ:

- Thôi, để cho gia gia đi, nường nường nói nhiều làm gì. Bây giờ chủ tớ mình đánh cờ giải muộn vậy.

Nói xong gọi Thu Cúc bảo đóng cửa, rồi bày bàn cờ lên bàn. Kim Liên thần thờ ngồi xuống đánh cờ với Xuân Mai.

Tây Môn Khánh sang phòng Bình Nhi, vén màn bước vào thì thấy Như Ý cùng Nghênh Xuân và Tú Xuân đang ăn cháo, bèn bước sang gian phòng có bàn thờ Bình Nhi, ngồi xuống mà ngắm hình Bình Nhi. Lát sau Như Ý bước ra tình tứ cười bảo:

- Gia gia ngồi đây lạnh chết, mời gia gia vào phòng trong.

Tây Môn Khánh theo Như Ý vào phòng trong. Ngồi lên giường. Nghênh Xuân đem trà tới. Tây Môn Khánh uống trà xong, Như Ý đứng bên nói:

- Chúng tôi vừa cúng cơm tối cho lục nường xong, trên bàn thờ hãy còn nguyên một bình rượu Kim Hoa, gia gia có dùng để tôi đem xuống.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta không uống rượu nữa đâu, để rượu đó cho các người ăn cơm thì uống. Bây giờ có hoa quả gì cho ta ăn cũng được.

Đoạn bảo Tú Xuân:

- Người đem đèn Tàng Xuân hiên vào thư phòng bảo Vương Kinh đưa bình rượu Bồ Đào, đem về đây ta uống vậy, ta không thích rượu Kim Hoa đâu.

Tú Xuân vâng lời đem đèn đi. Nghênh Xuân vội dọn bàn ra.

Như Ý bảo:

- Em giúp chị chọn ít hoa quả để gia gia dùng.

Hai người loay hoay xếp hoa quả vào, đồng thời dọn lên vài món đồ ăn. Lát sau Tú Xuân đem rượu vào. Tây Môn Khánh ra ngồi gần bàn. Như Ý rót rượu đưa tận tay cho ông chủ tình nhân, rồi đứng qua một bên hầu rượu. Tây Môn Khánh hài lòng lắm, vừa uống rượu vừa ngắm nhìn Như Ý.

Nghênh Xuân biết ý cùng Tú Xuân ra phòng ngoài lên giường nằm.

Tây Môn Khánh thấy hai a hoàn đã ra ngoài, bèn kéo Như Ý vào lòng, bảo cùng mình uống rượu, Tây Môn Khánh cầm tay Như Ý, thấy da mịn như nhung trắng như phấn thì bảo:

- Bàn tay người tuyệt đẹp, chẳng khác gì bàn tay Lục nương ngày trước. Ta ngồi với người cũng như ngồi với Lục nương vậy.

Như ý cười:

- Gia gia nói vậy chứ Lục nương còn trắng hơn tôi. Nói về da trắng và đẹp thì cũng phải kể đến Đại nương và Tam nương, Tứ nương. Còn Ngũ nương thì mặt tuy đẹp thật, nhưng da dễ cũng chỉ vào loại trung bình mà thôi.

Tây Môn Khánh gật đầu cười, nhìn nhận là Như ý nói đúng.

Lát sau Như ý nói:

- Tôi còn chuyện này muốn thưa với gia gia. Nghênh Xuân nó cũng đẹp đấy chứ, vậy mà chẳng có gì Gia gia có thể cho nó. Cái mũ kim xích mà ngày trước Lục nương vẫn đội hay không?

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu nó muốn thì để ta cho nó hắt cái mới, bởi vì rương hòm của Lục nương đều đem vào phòng Đại nương hết rồi, hỏi Đại nương thì không tiện tí nào. Như vậy thì gia gia cho tôi luôn một thể.

Tây Môn Khánh gật đầu:

- Dĩ nhiên, chẳng lẽ Nghênh Xuân nó có mà người không có hay sao.

Như Ý bước xuống lạy tạ rồi bảo:

- Gia gia cũng nên gọi Nghênh Xuân vào cho nó uống chén rượu kéo nó buồn.

Tây Môn Khánh cất tiếng gọi Nghênh Xuân, nhưng không thấy trả lời. Như Ý ra tận phòng ngoài bảo:

- Nghênh Xuân à, gia gia đang gọi kìa.

Nghênh Xuân ngượng ngập bước vào. Tây Môn Khánh bảo Như Ý gấp đồ ăn và rót rượu cho Nghênh Xuân, Nghênh Xuân cảm tạ rồi đứng mà ăn uống.

Như Ý bảo:

- Em cũng nên gọi cả Tú Xuân vào đây cho vui.

Nghênh Xuân ăn qua loa vài miếng, uống một chung rượu rồi ra phòng ngoài. Lát sau trở vào nói:

- Tú Xuân không ăn.

Nói xong xin phép Tây Môn Khánh ra phòng ngoài, lên giường mà ngủ.

Như Ý chúc rượu cho chủ một lúc nữa rồi dọn giường màn, chăn lụa gối hoa tề chỉnh. Xong xuôi, rót trà cho Tây Môn Khánh uống rồi dìu vào giường, thay quần áo cho Tây Môn Khánh. Đoạn trở ra đóng cửa phòng, để cây đèn lại gần giường, rồi lên giường nằm. Tây Môn Khánh bảo:

- Để ngày mai ta sai chúng nó ra tiệm lấy một xấp lụa để người may áo ngủ mà mặc.

Như Ý cười:

- Vậy thì còn gì bằng.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Ta quên mất, người năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ, người họ gì, là con thứ mấy trong nhà, ta chỉ nhớ mang máng là chồng người họ Thái mà thôi.

Như Ý đáp:

- Chồng tôi họ Thái, tên Vượng. Còn tôi họ Chương, là con thứ tư trong nhà, năm nay tôi ba mươi hai tuổi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy là ta hơn người một tuổi, từ nay ta gọi người là Chương Tứ Nhi nhé.

Như Ý cười không đáp. Tây Môn Khánh lại nói:

- Người cứ chịu khó hầu hạ ta cho chu đáo, nay mai Đại nương sanh ca nhi hay tiểu thư thì người lại là nhũ mẫu. Rồi sau đó nếu người may mắn có mụn con với ta thì ta sẽ cất nhắc người lên hàng tiểu nương. Người nghĩ thế nào?

Như Ý đáp:

- Chồng tôi đã chết rồi. Nhà cha mẹ thì chẳng còn ai, tôi nguyện tận tâm tận lực hầu hạ gia gia, tới chết cũng không ra khỏi nhà này.

Tây Môn Khánh hài lòng bảo:

- Có vậy mới khỏi phụ lòng ta.

Lúc đó đã khoảng canh ba, hai người vui vầy ân ái. Mãi gần canh tư mới ngủ. Sáng hôm sau Như Ý dậy sớm, mở cửa, dọn dẹp trong phòng, đun nước nóng để Tây Môn Khánh rửa mặt.

Tây Môn Khánh rửa mặt chải đầu xong thì lên đại sảnh, gọi Đại An và hai tên quân hầu tới, đem thiếp và bộ đỉnh quý tặng Tống Ngự sử, dặn là phải đưa tận tay Tống Ngự sử và đem thiếp hồi báo về.

Sau đó lại sai Kính Tế viết thiếp và soạn một xấp kim đoạn, một xấp đoạn màu, sai Cầm Đồng cười ngựa đem tới Hà Khẩu biểu Thái Cữu. Cất đặt

xong xuôi, Tây Môn Khánh vào hậu phòng ăn cháo lót lòng. Nguyệt nương hỏi:

- Chẳng lẽ tất cả chúng tôi đều tới nhà Ứng nhị gia hay sao? Cũng phải có người ở nhà chứ? Hay là để Đại Thư ở nhà coi nhà và bầu bạn với Đại cữu mẫu.

Tây Môn Khánh đáp:

- Nàng tính vậy cũng phải, vả lại tôi đã hứa với Ứng nhị ca là để các nàng đi đông đủ rồi.

Nguyệt nương không nói gì. Quế Thư bước tới nói:

- Đại nương cho con về.

Nguyệt nương bảo:

- Việc gì phải vội, ở lại một hôm nữa đã.

Quế Thư nói:

- Chẳng giấu gì Đại nương, nhà con không có ai, con đi thế này, ở nhà mẫu thân con không được yên tâm. Để ra giêng con sẽ xin tới ở chơi lâu hơn.

Nói xong quay sang lạy chào Tây Môn Khánh. Nguyệt nương thưởng cho một lạng bạc, cho thêm ít bánh trái rồi cho về.

Tây Môn Khánh áo mũ chỉnh tề bước ra đại sảnh. Bỗng thấy Đại An vào báo:

- Kính lão gia tới.

Tây môn Khánh bước xuống thềm đón tiếp. Hai người bước lên đại sảnh phân ngôi chủ khách mà ngồi. Kinh Đô giám nói:

- Đại nhân thăng chức, tôi tới mừng trễ quá, thật là đắc tội.

Tây Môn Khánh nói:

- Đa tạ đại nhân có lòng ưu ái.

Gia nhân đem trà ra. Tây Môn Khánh mời khách dùng trà.

Kinh Đô giám hỏi:

- Hình như đại nhân sửa soạn đi đâu thì phải.

Tây Môn Khánh đáp:

- Công tử thứ chín của Thái sư đương triều là Thái phủ có việc đi ngang đây, Tống Ngự sử và An bang Trung mượn nhà tôi để đãi tiệc, bây giờ chẳng lẽ tôi không tới bái kiến, chỉ sợ là giờ này Thái tri phủ đã lên đường rồi.

Kinh Đô giám nói:

- Tôi cũng nghe là Tống Ngự sử thường đến uống rượu tại quý phủ, nên muốn nhờ đại nhân nói giúp cho vài lời. Vì sợ rằng cuối năm, Ngự sử có thể đàn hặc quan chức địa phương.

- Được đại nhân cất nhắc cho thì văn sinh đội ơn lắm, chẳng bao giờ dám quên.

Tây Môn Khánh đáp:

- Chỗ đại nhân với văn sinh là chỗ thân tình, lẽ nào văn sinh lại không giúp. Ngày kia Ngự sử lại tới đây dùng tiệc, vụ trốn hầu tuần phủ thăng chức về kinh. Đại nhân cứ an tâm, văn sinh sẽ nhân dịp này mà nói.

Kinh Đô giám mừng lắm vội đứng dậy vái tạ:

- Đa tạ thịnh tình của đại nhân, tiểu đệ nguyện chẳng quên, tiểu đệ biết là thế nào đại nhân cũng thương mà giúp nên đã viết sẵn thiếp đem theo đây.

Nói xong lấy thiếp trong tay áo ra, hai tay đưa lên. Tây Môn Khánh cầm xem, thấy đó là tấm thiếp ghi lý lịch, viết như sau "Sơn Đông kinh bị Đô giám Thanh Hà Vệ Chỉ huy Kiểm sự Kinh Trung, ba mươi hai tuổi, người Đan Châu, trước là chức chính Thiên hộ, sau trúng khoa võ cử mới được thăng chức này, hiện chỉ huy binh mã Tế Châu.

Tây Môn Khánh gật đầu, sai Vương Kinh cất vào thư phòng. Kinh Đô giám lại đưa thiếp ghi lễ vật lên rồi nói:

- Có chút lễ mọn, xin đại nhân đừng cười mà nhận cho.

Tây Môn Khánh cầm thiếp lên coi thấy ghi hai trăm thạch gạo quý, bèn nói:

- Sao lại thế này? Chỗ thân giao mà đại nhân cho như thế này, tiểu đệ quả không dám nhận.

Kinh Đô giám nói:

- Đại nhân nhận đây là để chuyển đến Tống Ngự sử dùm tiểu đệ, nếu đại nhân không nhận thì tiểu đệ quả không dám nhờ vả nữa.

Kinh Đô giám nói mãi, Tây Môn Khánh mới chịu nhận lễ vật rồi nói:

- Tiểu đệ tạm nhận rồi ngày mai sẽ đưa tới Tống Ngự sử, sau đó sẽ sai gia nhân đem thiếp tới hồi báo đại nhân.

Kinh Đô giám uống xong chung trà thì đứng dậy vái tạ và cáo từ Tây Môn Khánh tiễn khách xong cùng Cầm Đồng lên ngựa tới bãi kiến Thái tri phủ.

Tây Môn Khánh đi rồi, Ngọc Tiêu xuống phòng Kim Liên nói:

- Tối qua sao mãi chẳng thấy Ngũ nương trở lại nghe giảng kinh. Đại nương tôi cứ nói hoài, bảo là Ngũ nương vừa nghe nói ngoài đại sảnh việc văn là ba chân bốn cẳng chạy ra đón đường dẫn về phòng. Hôm qua là sinh nhật của Tam nương mà cũng chẳng để gia gia đến với Tam nương nữa. Đại nương nói

xong thì tam nương bảo là chẳng hơi đâu tranh dành vì trong nhà này chỉ có Ngũ nương là chiếm được gia gia mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Nếu vậy thì ta chịu tiếng oan rồi, mà người nào nói vậy là người đó không có mắt. Bộ người tưởng là đêm qua gia gia ở đây?

Ngọc Tiêu ngạc nhiên:

- Ngoài này thì chỉ có phòng Ngũ nương và phòng Lục nương. Lục nương đã mất rồi, gia gia không nghỉ đêm ở đây thì.....

Kim Liên đáp:

- Ai biết ma ăn cỗ, ai biết tổ chuồn chuồn, nhưng ma vẫn có nơi ăn cỗ và chuồn chuồn vẫn có tổ. Người này chết thì đã có người khác thay thế.

Ngọc Tiêu lại nói:

- Đại nương tôi còn giận Ngũ nương vì chuyện Ngũ nương xin gia gia cái áo cừu của Lục nương mà không thềm nói cho Đại nương biết lấy một tiếng. Đến khi gia gia trả chìa khóa lại, Đại nương trách gia gia là không nghĩ tình người chết, để lại có cái áo mà cũng đem cho người khác.

Kim Liên bảo:

- Trong nhà có người chồng làm chủ là được rồi, chẳng lẽ việc gì cũng phải thưa với khắp mọi người sao. Làm vợ mà muốn lấn quyền chồng sao được, vậy mà cũng còn nói này nói nọ.

Ngọc Tiêu dặn:

- Tôi nghe sao thì nói vậy, xin nương nương để bụng, đừng nói là tôi đã thừa lại với nương nương. Hôm nay Quế Thư cũng về nhà rồi. Đại nương tôi đang cho dọn dẹp nhà cửa, nương nương cũng nên bảo dọn dẹp phòng ốc cho sạch sẽ kẻo Đại nương nói.

Nói xong cáo lui vào hậu phòng. Kim Liên ngồi trước gương trang điểm, rồi sai Xuân Mai tới hỏi Ngọc Lâu là hôm nay mặc xiêm y gì. Ngọc Lâu bảo:

- Nhà mình đang có tang, không nên mặc xiêm y rực rỡ, thật thiếp đồng ý là dùng nữ trang toàn màu thật nhạt. Riêng Nguyệt nương thì đội khăn, mặc áo trầm hương, quần sa lục nhạt, coi sang nhất, rõ ra là mệnh phụ phu nhân. Lát sau, Nguyệt nương ngồi cỗ kiệu lớn, bốn tiểu thiếp bốn chữ nhỏ. Kỳ Đồng, Lai An và Vương Kinh đi theo, quân hầu sau lưng mà tới nhà Bá Tước ăn tiệc đầy tháng. Nhà Như Ý còn một vò rượu Kim Hoa và ít rượu Bồ Đào, trưa cùng Nghênh Xuân, Tú Xuân bày tiệc nhỏ, mời Phan Xuân Mai sang ăn uống, lại mời

Lục Đại thư tới đàn hát. Giữa tiệc, Xuân Mai nói:

- Thân Nhị Thư hát cũng hay lắm, mình nên mời xuống hát cho vui.

Nghênh Xuân bèn bảo Tú Xuân vào trong mời Thân Nhị Thư. Bỗng thấy Xuân Hồng đi ngang Xuân Mai gọi vào hỏi:

- Đồ quý kia hôm nay không phải theo kiệu hay sao?

Xuân Hồng đáp:

- Gia gia để Vương Kinh đi, còn tôi được ở nhà trông nhà.

Xuân Mai hỏi:

- Đi đâu mà lân la tới đây?

Nói xong bảo Nghênh Xuân:

- Thư thư cho hẩn một chung rượu uống cho ấm bụng.

Đoạn quay sang bảo Xuân Hồng:

- Anh uống đi, rồi vào nhà trong mời dùm Thân Nhị thư tới đây cho chúng tôi. Tôi muốn mời Nhị Thư hát hầu lão bà đây ít khúc. Nghênh Xuân đưa chung rượu cho Xuân Hồng, Xuân Hồng uống xong cảm ơn rồi bước ra.

Thân Nhị Thư đang cùng Đại cữu mẫu, Đại Thư, Ngọc Tiêu và ba vị sư bà ngồi uống trà nói chuyện. Xuân Hồng vén màn thò đầu vào gọi:

- Thân Nhị Thư à, đại cô nương mời Nhị Thư xuống hát mấy khúc.

Thân Nhị Thư chỉ vào Đại Thư mà bảo:.

- Đại cô nương của người ngồi đây còn đại cô nương nào nữa?

Xuân Hồng đáp:

- Thì cô nương Xuân Mai chứ còn ai.

Thân Nhị Thư nói:

- Cô nương Xuân Mai của người ăn uống thì đã có Lục Đại Thư đàn hát rồi, việc gì phải gọi đến ta nữa, ta còn phải ở đây đàn hát hầu Đại cữu mẫu đây.

Đại cữu mẫu bảo:.

- Nhị Thư có đi thì cứ đi, lát nữa trở lại cũng được.

Thân Nhị Thư nghe vậy nhưng cứ ngồi yên. Xuân Hồng liền trở ra bảo Xuân Mai:

- Tôi đã gọi rồi, nhưng Thân Nhị Thư không chịu đi.

Xuân Mai bảo:

- Phiền anh trở lên nói rằng tôi gọi thì thế nào Nhị Thư cũng đến.

Xuân Hồng bĩu môi:

- Tôi nói là Đại cô nương ngoài này gọi. Nhị Thư ngồi yên mà hỏi là Đại

cô nương nào, nhà này làm gì có Đại cô nương nào nữa, tôi mới nói là cô nương Xuân Mai, thì Nhị Thư bảo là cô nương Xuân Mai ăn uống thì đã có Lục Đại Thư đàn hát rồi, việc gì phải gọi ai nữa. Thân Nhị Thư còn phải hát hầu Đại cữu mẫu. Đại cữu mẫu nghe vậy mới bảo là cứ đi đi, lát nữa trở lại cũng được nhưng Nhị Thư vẫn không chịu nhúc nhích.

Xuân Mai nghe xong tức đỏ mặt, hằm bằm đứng dậy định vào nhà trong, mọi người ngăn lại cũng không được. Xuân Mai vào thẳng nhà trong chỉ vào mặt Thân Nhị Thư mà mắng:

- Ta nhờ người gọi sao người không chịu tới, lại viện lẽ này lẽ nọ? Người có phải là bà quan bà tướng gia đâu mà ta không gọi người được? Nhờ có chúng ta mà người mới được đối đãi tử tế ở cái nhà này. Người là loài dâm phụ, hầu hạ trăm nhà vạn nhà, người tới đây mới được ít lâu mà đã lên mặt với chúng ta. Coi chừng ta đến tận nhà người mắng vào mặt mẹ người cho mà coi, rồi nói với gia gia cấm cửa, không cho người bén mảng tới đây nữa. Tài nghệ người được bao nhiêu mà làm phách, chẳng qua là học được vài ba khúc hát quê mùa chứ gì. Ca nữ tài ba có không thiếu, mà những người lui tới nhà này là những tỳ nữ có tiếng nhất, người đã tới đâu, ai cần người mà làm dáng, người dựa hơi con dâm phụ vợ Hàn Đạo Quốc. Người có dựa hơi nó ta cũng chẳng sợ đâu.

Ngô lại cữu mẫu bảo:

- Xuân Mai đừng có làm ồn như vậy.

Xuân Mai đâu chịu thôi ngay, còn chửi mắng tàn tệ một hồi.

Thân Nhị Thư giận lắm, nhưng chỉ nói:

- Thư thư sao lại ăn nói hàm hồ thô lỗ như vậy, hồi nãy tôi ..., Xuân Hồng có điều gì là quá đáng đâu. Vậy mà thư thư làm ầm làm ỹ lên, thật chẳng ra làm sao cả. Tôi nói thật, nơi này không cần tôi thì có nơi khác, tôi có lo sợ gì.

Xuân Mai nghe vậy lại càng tức giận, mắng rằng:

- Con dâm phụ cứng đầu kia, mày đức hạnh nổi gì mà dám chê người khác hàm hồ thô lỗ. Mày có thể tới hát ở các nhà khác để xin cơm xin áo thì cứ ngay bây giờ đi, từ rày đừng vác mặt lại đây nữa.

Thân Nhị Thư bảo:

- Ta cũng không thèm tới đây nữa đâu.

Xuân Mai đáp:

- Dẫn xác tới đây thì ta cho người ra tống cổ đi.

Ngô Đại cữu mắng Xuân Mai:

- Con này hôm nay lạ nhỉ, tự nhiên dùng dùng tới gây chuyện, mà y có ra ngoài đó đi không.

Xuân Mai không chịu đi, cứ đứng ở cửa. Thân Nhị Thư khóc lóc lạy chào Ngô Đại Cữu mẫu, rồi nhờ Đại Cữu mẫu sai Họa Đồng đưa mình về nhà Đạo Quốc chứ không đợi kiệu tới đón nữa.

Xuân Mai thấy vậy, mắng theo vài câu rồi mới trở ra.

Ngô Đại Cữu mẫu bảo Ngọc Tiêu và Đại Thư:

- Chắc con đó uống rượu say, chứ không tự nhiên sao lại phát điên phát khùng như vậy, có ta ngồi đây mà nó chẳng nề nang gì hết, thật không coi được chút nào hết.

Nói xong giữ Thân Nhị Thư lại, không cho về.

Đại Thư nói:

- Chắc chắn là uống rượu chứ còn gì nữa.

Xuân Mai hầm hầm trở lại bàn tiệc, nói với mọi người.

- Tôi vừa mới cho con dâu phụ một trận mắng nên thân, phải cho nó ăn mấy bạt tai mới đúng, nó chưa biết tôi là ai mà.

Nghênh Xuân bảo:

- Thư thư cũng nên giữ ý tứ một chút, còn có Lục Đại Thư ở đây nữa.

Xuân Mai nói:

- Con dâu phụ đó làm sao so với Lục Đại Thư đây được. Lục Đại Thư là chỗ quen biết trước của nhà này từ mấy năm nay rồi. Đại Thư tính tình dễ chịu, chẳng bao giờ làm mất lòng ai, mới hát là Đại Thư hát ngay. Sở dĩ con đó không chịu tới đây hát là vì nó ghen tức với Đại Thư đây mà thôi. Nó thì hát hỏng ra cái gì mà ghen tức với người ta.

Lục Đại Thư tiếp lời:

- Cũng có thể như vậy lắm, vì tối qua, đại nương bảo tôi hát, tôi vừa mới cầm cây đàn tỳ bà lên chưa kịp hát thì Thân Nhị Thư đã giằng lấy cây đàn trong tay tôi mà hát. Nói cho đúng thì Thân Nhị Thư mới tới chưa biết đường đi nước bước ra sao, nên có biết Xuân Mai thư thư đây là ai đâu.

Xuân Mai nói:

- Hồi này tôi cũng có mắng cho con khốn này là mà y tưởng dựa hơi con dâu phụ vợ Hàn Đạo Quốc hay sao, mà y có dựa hơi nó tao cũng chẳng sợ.

Phan bà bảo:

- Thôi thư thư ơi, chuyện qua rồi, giận làm gì cho mất vui.

Như ý cũng nói:

- Nói cho bớt giận. Ta rót mời thư thư một chung rượu thư thư uống.

Xuân Mai bảo:

- Nói thì nói vậy chứ tôi hoài hơi mà giận con khốn đó.

Đoạn cười bảo Lục Đại Thư:

- Như Ý thư thư có lòng tốt mời rượu tôi, nhọc Đại Thư xem khúc hát nào hay thì hát cho Như ý thư thư nghe.

Đại Thư cầm cây Lý bà lên bảo:

- Thôi thôi để tôi hát khúc "Oanh Oanh náo ngựa phòng" hầu mọi người cho nó hợp tình hợp cảnh..

Mọi người cùng cười. Như ý bảo:

- Thư thư hát cho hay để tôi rót rượu.

Nghênh Xuân đem bình rượu tới bảo Xuân Mai:

- Xin thư thư đừng giận nữa, uống một chung với lão lão đây và chúng tôi cho vui.

Xuân Mai nói:

- Đồ khỉ, người ta đã hết giận rồi mà cứ nói là người ta giận.

Đoạn quay sang bảo Lục Đại Thư:

- Đại thư hát khúc "Giang thủy" hay hơn.:

Lục Đại Thư đàn hát, Nghênh Xuân rót rượu mời mọi người.

Trong khi đó, Tây Môn Khánh từ Hà Khẩu về, vừa tới cổng, Bình An đã chạy ra thưa:

- Hôm nay có Hà lão gia ở nhà môn sai người lại thỉnh gia gia ngày mai ra nhà môn thăm vấn mấy vụ cướp. Rồi mỗi lão gia ở trên phủ cho đem biếu một trăm cuốn lịch năm mới. Kinh lão gia cũng đem biếu dê lợn và rượu, lại có cả bốn gói bạc nữa, cậu Kính Tế đã đưa cho Đại nương rồi. Đã thưởng cho gia nhân của Hồ lão gia và gửi hồi thiệp, còn gia nhân của Kinh lão gia thì nói là tối nay sẽ tới. Rồi Kiều thân gia lại sai đem thiệp đến thỉnh lão gia ngày mai tới dự tiệc. Hồi nãy tôi cũng đem hồi thiệp tới viện Giám sát. Tống Ngự sử nói là ngày mai sẽ tới.

Tây Môn Khánh nghe xong gật đầu vào nhà. Xuân Hồng vội tới báo cho Xuân Mai biết:

- Này, gia gia vừa về đó, còn ở đây mà ăn uống đàn hát.

Xuân Mai bảo:

- Đồ chết dịch, gia gia về thì về chứ sao, Ngũ nương không ở nhà thì gia gia tới đây làm gì.

Mọi người cùng cười, tiếp tục ăn uống.

Tây Môn Khánh vào thượng phòng, Đại cữu mẫu và ba vị sư bà nghe nói Tây Môn Khánh về, đã lánh sang phòng khác.

Ngọc Tiêu giúp chủ thay mũ áo rồi dọn bàn bưng cơm, cho gọi Lai Hưng đến bảo:

- là tiệc của Tống Ngự sử, đãi Hầu Tuần phủ, một là tiệc đãi hai Thái giám Lưu Tiết và Chu lão ở Soái phủ, người nhớ chuẩn bị cho tề chỉnh. Lai Hưng vâng lời lui ra. Ngọc Tiêu đứng bên hỏi:

- Gia gia dùng rượu gì để tôi lấy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Lấy thử rượu do Kinh lão gia vừa đem tới để ta thưởng thức xem sao.

Vừa nói xong thì Lai An vào thưa:

- Gia gia cho chúng tôi đi đón các nương nương.

Tây Môn Khánh gật đầu. Lai An lui ra. Ngọc Tiêu đem rượu ra rót cho chủ. Tây Môn Khánh uống xong khen vị ngon và thanh, bảo Ngọc Tiêu rót thêm để vừa uống vừa ăn cơm. Lúc đó trời cũng xẩm tối, Lai An và mấy tên quân hầu đón các bà chủ. Nguyệt nương và các tiểu nương về tới nhà, kéo nhau vào thượng phòng lạy chào Tây Môn Khánh rồi qua phòng bên chào Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Nguyệt nương ngồi lại nói với chồng:

- Gớm, hôm nay chúng tôi tới, Ứng nhị tẩu mừng lắm.

Trong tiệc lại có cả Mã nương nương ở nhà kế bên, có ứng đại tẩu và Đỗ nhị nương, tất cả cũng khoảng chục người. Thằng bé mặt mũi cũng xinh lắm. Xuân Hoa thì tuy vẫn đẹp nhưng gầy hơn trước. Có điều là bữa tiệc không được tề chỉnh lắm vì nhà neo người, không thể tổ chức chu đáo. Tuy nhiên cũng có hai ca nữ được gọi tới đàn hát. Lúc chúng tôi cáo từ, Ứng nhị gia còn tới lạy tạ nữa, lại nhờ chúng tôi chuyển lời cảm tạ gia gia về lễ vật hậu hĩnh đem cho.

Tây Môn Khánh bảo:

- Xuân Hoa nó cũng ra chào mọi người hay sao?

Nguyệt nương đáp:

- Thì con là con người ta, khách khứa đến ăn mừng đầy tháng đứa nhỏ thì người ta phải ra chào chứ sao?

Tây Môn Khánh nói:

- Con đó thì đẹp đẽ gì mà ra cho mọi người nhìn.

Nguyệt nương bảo:

- Chàng nói thế mà cũng nghe được, chỉ cố tiểu thiếp của chàng đẹp thì mới ra chào hỏi khách khứa thôi hay sao?

Vương linh đứng bên nói xem vào:

- Lúc các nương nương mới tới thì Ứng nhị gia chưa ra chào hỏi. mà cứ núp trong cửa sổ nhìn ra. Tôi bắt gặp vậy liền bảo:

- Nhị gia thật bất lịch sự quá, nhị gia nhìn gì vậy? Thế là ứng nhị gia dính đánh tôi.

Tây Môn Khánh cười:

- Thật xấu quá, để ngày mai hấn tới đây, ta nói hấn một mẻ mới được.

Vương Kinh cũng cười:

- Phải vậy chứ.

Nguyệt nương nạt:

- Thằng quỷ chỉ nói láo, nhị gia nhìn trộm chúng ta hồi nào đâu mà mày đặt điều bịa chuyện như vậy? Chúng tôi tới thì nhị gia chẳng ra lạy chào đằng hoàng là gì.

Vương Kinh vội lui ngay, Nguyệt nương cũng sang phòng bên chào Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Đại Thư, Ngọc Tiêu và các gia nhân a hoàn cũng tới lạy chào Nguyệt nương. Sau đó Đại cữu mẫu nói hết cho Nguyệt nương nghe vụ Xuân Mai nhục mạ Thân Nhị Thư. Nguyệt nương nghe xong hỏi:

- Thân Nhị Thư đâu sao không thấy?

Ngọc Tiêu thưa:

- Thân Nhị Thư xin phép về rồi.

Nguyệt nương bảo:

- Hèn gì nó không đợi ta về, đáng lẽ nó phải nói rõ cho ta hay chứ.

Đại cữu mẫu nói:

- Thì người ta buồn giận nên mới về chứ.

Nguyệt nương giận dữ bảo:

- Người ta không hát thì thôi, sao con khốn Xuân Mai lại dám mắng chửi người ta, con khốn này quả là lộng quá rồi, không còn biết kiêng sợ gì ai nữa. Chẳng qua chủ không ra chủ nên đầy tớ mới không ra đầy tớ. Thế này thì còn nghĩa lý gì nữa, liền bảo Kim Liên:

- Muội muội phải dạy nó, để cho nó không biết nể nang ai như thế hay

sao.

Kim liên cười:

- Cũng chưa biết chuyện thế nào, nhưng không có lửa làm sao có khói, Thân Nhị Thư là ca nữ, đi hát tại trăm nhà vạn nhà, tới nhà người ta thì phải hát chứ. Nếu gọi mà hát ngay thì làm gì có chuyện. Cũng tại Thân Nhị Thư nó cậy thế của ai đó nên mới dám làm bộ như vậy, Xuân Mai có mắng cho cũng phải.

Nguyệt nương nổi giận:

- Ăn nói hay nhỉ, rồi đây để cho con khốn đó nó muốn chửi mắng thì chửi mắng hay sao? Đã không biết rầy la nó lại còn nổi giáo cho nó nữa.

Kim Liên thấy Nguyệt nương giận vội nói:

- Nếu vậy thì để đánh cho nó một trận.

Nguyệt nương giận đỏ mặt nói:

- Không dạy nó thì để gọi tất cả họ hàng thân thích nhà này đến cho nó chửi mắng.

Nói xong hầm hầm đứng dậy trở lại thượng phòng. Tây Môn Khánh thấy sắc mặt vợ có vẻ giận dữ thì hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nguyệt nương đáp:

- Có chuyện gì nữa, chuyện a hoàn cứng của chàng tự nhiên chửi mắng Thân Nhị Thư ầm ĩ cả lên.

Tây Môn Khánh cười:

- Chắc là bảo hát mà không chịu hát chứ gì. Không sao, để ngày mai sai gia nhân đem hai lạng bạc thưởng cho Thân Nhị Thư vậy.

Ngọc Tiêu đứng bên nói:

- Cái quả đựng lễ vật do Thân Nhị Thư mang đến hãy còn để đây, chưa đem về.

Tây Môn Khánh chỉ cười. Nguyệt nương thấy vậy bảo:

- Tôi tớ trong nhà hỗn láo, không biết răn dạy mà còn cười, không biết cười cái gì mới được chứ.

Tây Môn Khánh chỉ im lặng ăn cơm uống rượu.

Tại phòng bên, đám tiểu thiếp thấy Nguyệt nương giận, đều về phòng.

Nguyệt nương vào phòng riêng thay quần áo, cởi nữ trang rồi hỏi Ngọc

Tiêu:

- Bốn gói bạc để trên rương kia là ở đâu đem tới vậy?

Tây Môn Khánh ở ngoài nghe hỏi liền đáp:

- Cửa Kinh Đô giám đem tới, nhờ tôi nói với Tống Ngự sử về vụ thăng thưởng đó.

Ngọc Tiêu nói thêm:

- Hồi chiều cậu Kính Tế đem vào, nhưng Đại nương vắng nhà, vừa rồi tôi cũng quên không thưa lại với Đại nương.

Nguyệt nương bảo:

- Cửa người ta đem gửi thì phải cất vào tủ cho cẩn thận chứ.

Ngọc Tiêu vội mở tủ cất bạc. Trong khi đó, tại phòng bên, mọi người đi hết, chỉ riêng Kim Liên ngồi lại, chờ gặp Tây Môn Khánh để đưa về phòng mình, vì hôm nay là ngày Nhâm Tý, Kim Liên muốn uống thuốc để con của Tiết sư bang. Nhưng chờ mãi chẳng thấy Tây Môn Khánh sang, Kim Liên sốt ruột, bước sang thượng phòng, vén màn thò đầu vào bảo:

- Chàng chưa xuống phòng tôi hay sao? Tôi chờ mãi lâu quá, thôi để tôi về phòng trước nhé.

Tây Môn Khánh bảo:

- Được rồi, nàng cứ xuống trước đi, ta ăn xong sẽ xuống sau.

Kim Liên yên lòng bước ra. Trong này, Nguyệt nương bảo chồng:

- Tôi không cho chàng đi đâu, tôi còn chuyện cần nói với chàng. Chàng thấy không, con dâu phụ đó không hiểu nó gấp rút nỗi gì mà dám vào phòng tôi gọi chàng xuống ngủ với nó, thật vô liêm sỉ quá. Bộ chỉ có mình nó là vợ không hay sao, hay nó là chính thất ở cái nhà này? Tôi thấy từ ngày chàng ở Đông Kinh về tới giờ, đêm nào cũng xuống với nó, bỏ bê tất cả phòng khác, chàng làm vậy, chúng tôi không buồn sao được. Hôm sinh nhật Tam nương mà nó cũng đón đường dẫn chúng về phòng nó, Nhị nương nữa. Hôm nay thì Tam Nương không chịu, cả một ngày nay ở bên nhà không ăn uống được chút gì cả. Lúc sắp về, nhị tẩu mời một chung rượu, mà Tam nương uống vào lại nôn ra. Bây giờ chàng không vào thăm Tam nương một chút hay sao, hay là ăn uống cho mau rồi xuống với con dâu phụ vô liêm sỉ đó.

Tây Môn Khánh nghe xong hỏi:

- Thật vậy sao?

Đoạn quay bảo a hoàn:

- Thôi, dọn dẹp đi, ta không ăn nữa đâu.

Nói xong đứng dậy, tới phòng Ngọc Lâu. Tới nơi thấy Ngọc Lâu đã thay

quần áo, cởi bỏ nữ trang đang nằm trên giường nôn ọe. Ngọc Lâu cứ nôn ọe liên hồi, Tây Môn Khánh hoảng quá hỏi:

- Nàng ơi, nàng thấy trong người thế nào, nói với tôi đi rồi sáng sớm mai tôi cho mời lang y tới chẩn mạch cho.

Ngọc Lâu cứ nôn ọe khan, không nói được gì, hai tay ôm bụng đau đớn. Tây Môn Khánh ngồi xuống giường, nâng Ngọc Lâu dậy hỏi:.

- Nàng thấy trong bụng thế nào?

Ngọc Lâu bảo:

- Chẳng thế nào hết. Tôi có chết chằng cũng không cần biết mà, chằng còn hỏi tôi làm gì.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Nào tôi có biết, vừa rồi Đại nương nói tôi mới hay, Đại nương nói xong là tôi bỏ ăn vào đây với nàng liền.

Ngọc Lâu giận dữ:

- Chúng tôi đâu phải vợ chàng, chàng đến làm gì, sao chàng không đến với người vợ yêu quý của chàng đi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nói gì đâu đâu á tôi nói chuyện đàng hoàng còn nàng cứ nói những lời không đâu.

Đoạn quay bảo:

- Lan Hương! Rót trà cho nương nương người súc miệng. Lan Hương đáp:

- Tôi có rót trà sẵn đây.

Nói xong bưng chung trà tới. Tây Môn Khánh tự tay cầm chung trà đưa lên miệng Ngọc Lâu. Ngọc Lâu giằng lấy chung trà mà bảo:

- Để tôi cầm uống được rồi, khỏi phải làm nhọc công gia gia, mà lại mang tiếng là tranh dành chồng với người ta. Đại nương nói thế mà đúng. Tranh dành làm gì cho thêm phiền. Cả tháng nay gia gia không bước vào phòng tôi cũng chẳng sao.

Tây Môn Khánh nói:

- Nàng không thấy hay sao, từ ngày ở Đông Kinh về, tôi bận tối mắt, hết chuyện này tới chuyện kia, có lúc nào rảnh đâu.

Ngọc Lâu nói:

- Phải mà, chàng còn thì giờ nào rảnh rang mà nghĩ tới chúng tôi nữa, ngày nào cũng ở với người ta thì còn thì giờ nào rảnh.

Tây Môn Khánh không nói gì, để Ngọc Lâu ngồi dựa vào thành giường. Ngọc Lâu bảo:

- Hôm nay đến cả một hộp rượu tôi cũng không uống được, ai ăn uống gì chứ còn tôi có cái gì trong bụng đâu.

Tây Môn Khánh nói:

- Nếu nàng chưa ăn gì thì để bảo chúng nó đem cơm lên tôi với nàng cùng ăn. Nàng không uống rượu được thì tôi cũng không uống.

Ngọc Lâu bảo:

- Tôi mệt mà đau bụng lắm, không ăn uống gì được đâu, chàng có muốn ăn thì đi đâu mà ăn đi.

Tây Môn Khánh cũng vẫn nhỏ nhẹ:

- Nếu nàng không ăn thì tôi cũng không ăn đâu. Thôi, bây giờ mình đi ngủ, rồi sáng mai tôi cho mời Nhiệm Y quan tới sớm, thăm bệnh cho nàng.

Ngọc Lâu bảo:

- Thôi, không việc gì phải mời y quan y cung cho lời thôi ra, cứ cho gọi Lưu lão bà tới, tôi uống một hai viên thuốc của lão là khỏi. Người ta lúc nào cũng khoe khôn khoe giỏi chứ chúng tôi thì biết gì.

Tây Môn Khánh ôn tồn:

- Nàng tin lời con dâu phụ đó làm gì, nàng cứ ăn ở đàng hoàng là tự khắc nó phải sợ. Bây giờ nếu công việc có nặng nhọc thì nàng bảo nó giúp đỡ vài phần.

Ngọc Lâu bảo:

- Đó thấy chưa, rõ ràng là chàng muốn giao việc cho Ngũ nương, nên chàng mới nói thế. Thật tôi không ham đâu, lãnh việc chỉ tổ bận rộn bù đầu tối mắt, thêm một nhọc mà lại khiến cho người ta thù con nữa.

Tây Môn Khánh nói:

- Người ta thường nói, lo việc nhà ba năm thì đến con chó nó cũng có lúc ghét mình, nhưng nàng cứ bỏ qua, không để ý gì mới được Thôi, bây giờ thì để tôi săn sóc cho nàng ngủ đêm nay.

Ngọc Lâu thấy Tây Môn Khánh một mực ân cần dịu ngọt thì cũng nguôi giận. Hai người sau một thời gian ngắn không gặp nhau nay muôn phần đậm đà thắm thiết:

- Trong khi đó Nguyệt nương ngồi uống trà nói chuyện với Đại cữu mẫu và ba vị sư bà. Nguyệt nương hỏi là có gọi kiệu đưa Thân Nhị Thư về không.

Đại cữu mẫu kể lại rằng Nhị Thư khóc lóc đòi về, giữ lại chỉ được một lúc, sau đó phải gọi Họa Đồng. đưa Nhị Thư về nhà Hàn Đạo Quốc chứ không đợi kiểu tới đón.

Đại cữu mẫu nói tiếp:

- Cũng không hiểu sao hôm nay con Xuân Mai lại ăn nói thô lỗ quá như vậy tôi nói mà nó cũng chẳng coi ra gì, cứ tiếp tục chửi mắng Thân Nhị Thư tàn tệ. Ngày thường nó có vẻ ngoan ngoãn, ăn nói hiền lành, chắc hôm nay nó uống rượu say nên mới ăn nói bậy bạ như thế.

Ngọc Tiêu đứng bên nói:

- Thưa đúng như vậy đó, họ gồm năm người, bày tiệc ăn uống tại phòng Lục nường suốt cả ngày, lúc gia gia về cũng còn ăn uống.

Nguyệt nương nói:

- Nghe Ngọc Lâu nói tới hai tiếng "viên thuốc", Tây Môn Khanh mới chợt nhớ là hôm qua Lưu Học quan có tặng mười hoàn thuốc Quảng đông Ngưu hoàng lạp, nói là trị bệnh đau bụng, bèn gọi Lan Hương tới bảo:

- Người lên hỏi Đại nương, bảo đưa cho người hai viên thuốc đau bụng do Lưu Học quan tặng hôm qua, rồi đem cả một bình rượu xuống đây.

Lan Hương vâng lời bước ra. Ngọc Lâu nói:

- Tôi đau bụng thường thôi, việc gì phải uống thứ thuốc quý đó.

Lát sau Lan Hương đem về hai viên thuốc bọc sáp ong tới. Tây Môn Khánh bảo lan Hương hâm rượu cho nóng, rồi bẻ vỏ thuốc ra, thấy bên trong là hoàn thuốc óng ánh như vàng, đưa cho Ngọc Lâu, bảo uống với rượu nóng. Ngọc Lâu uống thuốc xong, Tây Môn Khánh đấm lưng vuốt bụng cho Ngọc Lâu một lúc rồi hỏi:

- Nàng ới, nàng uống thuốc vào có thấy dễ chịu chút nào không!

Ngọc Lâu đáp:

- Không còn đau nhiều nữa, chỉ hơi ngâm ngấm mà thôi.

Tây Môn Khánh cười:

- Không sao, vậy là công hiệu đó rồi, lát nữa là nàng hoàn toàn hết đau.

Một lúc sau Tây Môn Khánh lại nói:

- Hôm nay trong lúc nàng vắng nhà, tôi lại vừa mới đưa cho hai Hứng năm chục lạng bạc để ngày kia làm tiệc giùm cho Tống Ngự sử. Mồng một này, tôi phải làm lễ tạ trời đất về cuộc đi Đông Kinh vừa rồi. Đến mồng ba thì phải bỏ ra hai ngày dọn tiệc khoản đãi thân bằng quyến thuộc và các quan xa gần, cảm tạ

người ta. Người ta đem bao nhiêu lễ vật tới chúc mừng tôi thăng chức, mà không có tiệc đãi người ta thì coi không được. Mấy hôm đó tôi giao việc sắp xếp nhà cửa tiệc tùng cho nàng.

Ngọc Lâu nói:

- Đã tiệc hay không đãi tiệc thì cũng chẳng ăn thua gì đến tôi sao chàng không giao phó cho Ngũ nương có được không. Bây giờ lộng quá rồi, không còn coi ai ra gì, mai nó dám chửi mắng tất cả mọi người trong nhà này lắm, nếu vậy thì có chúng tôi ở nhà này làm gì. Thân Nhị Thư đi hát ở cả trăm nhà vạ nhà, rồi kể chuyện này cho khắp nơi nghe, nói là nhà này không còn trật tự gì nữa, trong nhà chẳng biết ai là bà chủ ai là a hoàn. Như vậy thử hỏi còn ra cái gì nữa, mà chúng tôi còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Ngô Đại cữu mẫu bảo:

- Thôi, mặc kệ nó, dượng ấy đã không nói gì thì cô cũng chẳng nên nói, chỉ thêm mất vui của nhà mà thôi.

Mọi người nói sang chuyện khác. Một lúc lâu sau mới đi ngủ. Hôm sau Tây Môn Khánh dậy sớm ra nha môn làm việc. Kim Liên nghĩ rằng đêm qua Tây Môn Khánh ở với Nguyệt nương, làm lỡ mất ngày Nhâm Tý, do đó oán hận Nguyệt nương lắm. Thức dậy là Kim Liên sai Lai An gọi kiệu cho mẹ về nhà. Ba vị sư bà cũng cáo từ, Nguyệt nương cho mỗi người năm tiền và một gói trà, rồi đưa riêng cho Tiết sư bà một lạng bạc và dặn:

- Ra giêng tôi sẽ tới am làm lễ cúng chay, sư phụ cầm chỗ này trước để lo nhang đèn, cuối tháng chạp tôi sẽ cho đem thêm các thực phẩm tới để làm cỗ chay.

Tiết sư bà nhận tiền, rồi cùng hai sư bà kia vái chào cảm tạ mà về.

Nguyệt nương vào phòng sai pha trà, mời Đại cữu mẫu và đám đàn bà con gái trong nhà tới dùng trà buổi sáng. Ngọc Lâu cũng tới. Nguyệt nương hỏi ngay:

- Uống thuốc đó vào có bớt đau bụng không?

Ngọc Lâu đáp:

- Đa tạ Đại nương, uống vào thì bớt đau ngay, sáng sớm hôm nay nôn ra được toàn nước chua, bây giờ thì khỏi hẳn rồi.

Nguyệt nương quay lại bảo Tiểu Ngọc:

- Người ra đằng trước thỉnh Phan lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm.

Ngọc Tiêu thưa:

- Để Tiểu Ngọc ở đây hầu trà, tôi đi cho.

Vào phòng Kim Liên, Ngọc Tiêu chào Kim Liên, rồi nói:

- Nương nương tôi cho mời lão bà và Ngũ nương vào dùng trà và điểm tâm, mà lão bà đâu sao không thấy?

Kim Liên đáp:

- Là cụ về từ sáng sớm rồi, ở lại mà người ta không vui vẻ thì ở làm gì.

Ngọc Tiêu bảo:

- Nhưng ít ra Ngũ nương cũng phải nói với Đại nương một tiếng, để bà cụ về im lìm như vậy sao được.

Kim Liên im lặng. Ngọc Tiêu lại nói:

- Tôi có để sẵn ít lạp xường và hoa quả bánh trái để biếu lại bà, ai dè lão bà về mất rồi. Thôi thì Ngũ nương nhận dùm thay cho lão bà vậy.

Nói xong đưa một gói lớn cho Thu Cúc. Thu Cúc đem vào trong cất.

Ngọc Tiêu lại hỏi:

- Hôm qua Ngũ nương về phòng rồi, có biết chuyện gì không?

Kim Liên bảo:

- Nào ta có biết gì đâu, mà chuyện gì vậy?

Ngọc Tiêu thấp giọng:

- Sau khi Ngũ nương về phòng thì Đại nương tôi bảo là Ngũ nương vô liêm sỉ, dám vào phòng Đại nương mà gọi gia gia, cũng như hôm trước dám đón đường gia gia để dẫn về phòng mình, rồi bảo là Ngũ nương quyến rũ mê hoặc gia gia khiến gia gia không thềm đến các phòng khác. Sau đó Đại nương bắt gia gia phải vào thăm Tam nương, rồi gia gia ở cả đêm qua với Tam nương đó. Đại nương còn nói cả với Đại cữu mẫu và ba vị sư bà rằng Ngũ nương dung dưỡng Xuân Mai cho nó hỗn láo, nay mai nó dám chửi mắng mọi người trong nhà này lắm, chủ nào thì tờ nấy. Nghe đâu là gia gia định thưởng cho Thân Nhị Thư hai lạng bạc gọi là an ủi.

Ngọc Tiêu cứ thế mà kể một hồi, không còn thiếu chuyện gì. Kim Liên nghe xong giận lắm. Ngọc Tiêu trở lên thượng phòng thưa với chủ:

- Lão bà đã về từ sớm rồi, Ngũ nương thì sắp vào.

Nguyệt nương nói với Đại cữu mẫu:

- Tẩu tẩu thấy không, hôm qua tôi nói có mấy câu mà Ngũ nương cũng giận hờn, sáng sớm đã bắt mẹ về nhà mà không thềm nói với tôi một tiếng. Thật

là con người không biết điều một chút nào hết.

Không ngờ Ngọc Tiêu vừa đi thì Kim Liên cũng đi ngay. Những lời Nguyệt nương vừa nói, Kim Liên đứng ngoài màn nghe hết. Cho nên khi Nguyệt nương dứt lời, Ngô Đại cữu mẩu chưa kịp nói gì thì Kim Liên đã bước vào lên tiếng:

- Đại nương nói đúng lắm, tôi không biết điều thật, nhưng tôi không có ngăn cản nín kéo chồng.

Nguyệt nương bảo:

- Đúng đấy, hôm qua tôi ngăn cản không cho gia gia đến với cô đấy. Nhưng cô thử nghĩ xem, từ hôm gia gia ở Đông Kinh về tới giờ, cô trở tài quyền rũ, giữ chặt gia gia ở phòng cô, chẳng để gia gia gặp người này người khác. Như vậy là thế nào? Có phải nhà này chỉ có mình cô là vợ của gia gia hay không? Hôm qua Lý Quế Thư nó xin về nhà. Đại cữu mẩu đây mới hỏi là tại sao Quế Thư không ở chơi thêm một ngày, hay là gia gia giận Quế Thư chuyện gì. Tôi mới trả lời là cũng không biết giận vì chuyện gì. Vậy mà cô dám bảo là người khác không biết, chỉ mình cô biết. Phải mà, cả ngày cô chỉ lo đón đường dẫn gia gia về phòng, làm sao không hiểu gia gia.

Kim Liên bảo:

- Gia gia mà không muốn xuống phòng tôi, thì chẳng lẽ tôi lấy dây cột lòi đi được hay sao?

Nguyệt nương chỉ vào mặt Kim Liên:

- Cô đừng có nói láo. Tối qua gia gia đang ngồi ăn cơm tại phòng tôi, sao cô lại tới vén màn thò đầu vào mà gọi? Tôi hỏi lúc đó thì gia gia có muốn xuống phòng cô không? Cô vác mặt tới gọi ới ới như vậy còn quá là đem lây tới cột lòi di nữa. Mà tôi hỏi người chồng trong nhà làm thân nam tử đội trời đạp đất, ngày ngày làm việc cực khổ nuôi cả nhà, tội tình gì mà cô đòi đem dây tới cột lòi đi? Rõ thật là đồ trác nết vô liêm sỉ. Cô thấy chúng tôi không nói nên cứ tự tung tự tác phải không? Cô muốn xin áo cừu, cô chỉ thậm thụt nói với gia gia, không thềm nói với tôi một tiếng. Làm chủ nhà mà như vậy thì làm sao dạy nổi đầy tớ, đầy tớ nó không bắt chước sao được. Do đó nó mới muốn chửi mắng ai thì chửi mắng, nhà này đã loạn đâu, đã chết hết đâu cũng còn có người này người kia chứ.

Kim Liên nói:

- Chuyện con a hoàn của tôi lầm lỗi là trong lúc tôi vắng nhà, tôi có xúi

giục gì nó đâu. Còn chuyện cái áo cừu, tôi có hỏi xin gia gia thật, nhưng không phải gia gia lấy chìa khóa mở tủ chỉ là để lấy áo cho tôi, mà còn để lấy nhiều quần áo cho người khác nữa. Cái người đó sao Đại nương không nói? Không dạy a hoàn, đành rằng đó là lỗi của tôi, nhưng để cho một đứa không ra gì quyến rũ chồng thì đó là lỗi của ai vậy?

Nguyệt nương nổi giận, mặt đỏ lên mà bảo:

- Thì đó là lỗi của tôi đấy, cô muốn nói gì thì nói. Nhưng tôi là chính thất trong nhà này, tôi về nhà này có cưới có xin linh đình, tôi lại là con nhà quan quyền, chứ không phải hạng đầu đường xó chợ, theo không chồng người ta đâu. Tôi là vợ cái con cột, đứa nào có giỏi cứ việc quyến rũ chồng tôi, tôi không sợ gì cả..

Ngô Đại cữu mẫu khuyên:.

- Thôi, cô nương không nên giận mà nói nhiều.

Nguyệt nương bảo:

- Không nói sao được, nó đã giết được một người bây giờ nó muốn giết cả tôi hay sao?

Ngọc đầu cũng lên tiếng:

- Thôi, sao hôm nay Đại nương giận quá như vậy? Không khéo chúng tôi đây vì liên lụy mà bị đòn cũng nên.

Đoạn quay sang bảo Kim Liên:

- Ngũ thư thư không nhìn Đại nương được một câu hay sao, mà cứ mồm năm miệng mười đối đáp vậy?

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Người ta có câu: đánh người thì tay mình trái, mắng người thì miệng mình quấy. Chúng tôi là thân thích tới đây chơi, thấy mấy người tranh dành ông chồng mà cũng phải hổ thẹn.

Xong bảo Nguyệt nương:

- Để tôi về, bảo gia nhân nó cứ làm ấm lên.

Nguyệt nương phân bua:

- Kể lẻ là mi người thế mà ghê. Bé xé ra to, tự nhiên thì gào khóc

Đoạn bảo Kim Liên:.

- Con hờ, có ai nợ đâu mà chưa gì đã dọa, muốn ton hót gì thì cứ việc

Kim Liên bảo:

- Đại nương là vợ cái con cột, tôi nào dám dọa Đại nương.

- Thấy thứ như mi thì càng giận, vừa chỉ tay bảo mả mai:
- Nhưng dù không là vợ cái con cột thì cũng chẳng hủ hí với trai.

Kim Liên ngẩng lên hỏi:

- Đại nương nói ai hủ hí với trai vậy? Đại nương hay là tôi?

Đại cữu mẫu thấy càng lúc càng thêm gay go, bèn với Kim Liên ngồi phệt xuống, lôi Kim Liên ra ngoài mà bảo:

- Sao không lờ đi. Ấy mới là khôn.

Vội cùng với Ngô Lâu đưa Kim Liên về phòng. Ngọc Tiêu chạy ra phụ lực.

Trong này, Đại cữu mẫu bảo Nguyệt nương:

- Tôi đã khuyên hết lời mà cô nương không nghe làm sao?

Nhị vị Sư bà thấy ngồi lâu bất tiện, bèn ăn vội ăn vàng mấy cái bánh, rồi đứng dậy cáo từ. Nguyệt nương bảo:

- Xin ba vị đừng cười chúng tôi nhé.

Sư bà đáp:

- Sao Bồ Tát lại dạy vậy? Bát ché còn có khi xô nữa là, nhà nào mà chẳng thế. Có điều là mỗi người nhịn đi một tí thì tốt ngay. Phật dạy phải nhẫn nhịn, một sự nhịn là chín sự lành mà. Có nhịn thì mới được phúc, còn không nhịn thì ngàn bộ kinh Kim Cương cũng chẳng đem lại phúc. Có nhịn thì mới thành Phật được. Thôi, Bồ Tát cho chúng tôi về.

Nói xong vái chào, hai sư bà kia cũng vái theo. Nguyệt nương vội vái trả mà nói:

- Để ba vị về, rồi tôi sẽ sai người đem đồ chay lại.

Đoạn quay bảo Kiều Nhi:

- Nhị nương tiến các sư phụ dùm tôi.

Kiều Nhi đưa ba vị sư bà ra. Nguyệt nương ngồi xuống nói với chị dâu:

- Tẩu tẩu coi, tôi mới giận có một chút mà chân đã run đứng không vững nữa, hai bàn tay thì lạnh ngắt thế này này, sáng ra mới chỉ uống có một hớp trà mà bây giờ cũng thấy no lên tận cổ.

Ngô Đại cữu mẫu nói:

- Bởi vậy tôi mới khuyên cô nương đừng giận mà cô nương chẳng nghe tôi. Cô nương lại đang bụng mang dạ chửa, phải cẩn thận lắm mới được.

Nguyệt nương nói:

- Như tẩu tẩu biết đấy, tôi đối với Ngũ nương hay với các tiểu nương khác,

lúc nào cũng hòa hợp. Nhưng tôi muốn hòa hợp với người khác mà người khác lại không muốn hòa hợp với tôi rồi biết làm sao? Như vừa rồi có phải là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng hay không. Tẩu tẩu tính coi, Ngũ Nương cả ngày chỉ tìm cách giữ rịt lấy gia gia, lại dung túng cho con a hoàn làm bậy, mà còn nhiều chuyện vô liêm sỉ lắm, tẩu tẩu cũng thấy là nó không biết xấu hổ lại còn lớn tiếng với tôi, gia gia tôi thì chẳng biết gì, cứ tưởng nó hiền làm. Tôi cứ thử chống mắt xem sau này nó ra thế nào hay lại chết khổ chết nhục mà thôi. Như tẩu tẩu thấy đó, tôi đối với nó lúc nào cũng như bát nước đầy, sáng ra thì sai pha trà, mời hai mẹ con nó lên. Vậy mà nó bắt mẹ về nhà sớm, rồi lên đây làm ẩm ỉ, lại còn dọa là về nói lại với gia gia. Tôi.....

Tiểu Ngọc đứng bên nói:.

- Ngũ nương hay rình rập lắm. Một buổi tối, tôi đứng cầm đèn bên ngoài thượng phòng, mà Ngũ nương tới lúc nào tôi không hay, không nghe cả tiếng chân đi nữa.

Tuyệt Nga nói:

- Con khốn đó hành tung quỷ quái lắm, lúc nào cũng chỉ đi thứ hai thật êm để dễ bề rình rập người này người nọ. Hồi trước đó, nó cũng rình rập tôi, rồi ton hót lại với gia gia, khiến gia gia đánh tôi mấy trận. Hồi đó Đại nương chưa biết nó, lại trách tôi là kiếm chuyện với nó.

Nguyệt nương bảo:

- Nó chuyên môn lấn lướt người khác, hôm nay lại muốn lấn lướt cả tôi nữa. Hồi nãy nó bù lu bù loa, cố tình xô tung cả đầu tóc, ra là để gia gia về trông thấy đấy, nó muốn dùng khổ nhục kê mà.

Kiệu Nhi trở vào, nghe Nguyệt nương nói vậy thì bảo:

- Đại nương nhận xét tinh tế lắm.

Nguyệt nương nói:.

- Nhị muội không biết, nó là con hồ ly tinh chín đuôi đấy, coi chừng kéo bị nó làm hại đến tính mạng chứ chẳng phải chơi đâu Nhị muội coi, đàn bà đứng đắn ai lại hành động như loài ở điểm bao giờ, thế mà tối hôm qua nó dám trơ trên tới vén màn thò đầu vào phòng tôi rủ rê gia gia, nào là "chàng không tới hay sao, tôi chờ mãi, thôi để tôi về trước nhé", nhị muội xem thế có nghe được không, tôi không giận sao được. Ai đời, gia gia từ Đông Kinh về, ban ngày đã bận nhiều chuyện, ban đêm cũng phải gặp người này người nọ trong nhà trò chuyện chứ, vậy mà còn tìm cách giữ chặt gia gia. Ngày sinh nhật của Tam

nương mà cũng không để gia gia được nghỉ đêm với Tam nương nữa.

Ngô Đại cữu mẫu bảo:

- Thôi cô nương à, cô nương đang thai nghén, nên nghỉ ngơi là hơn, tranh dành làm gì.

Mọi người vừa khuyên giải vừa trò chuyện với Nguyệt nương. Tới gần trưa thì Ngọc Tiêu dọn cơm lên, Nguyệt nương:

- Ta không ăn đâu, bụng làm như no, miệng thì nhạt nhẽo, còn đầu đang nhức quá. Người lấy cái gối ra cho ta nằm nghỉ đỡ nơi tràng kỷ đi.

Đoạn bảo Kiều Nhi:

- Nhị nương mời Đại cữu mẫu dùng cơm.

Lục Đại Thư cũng xin về, Nguyệt nương sai gói cho ít bánh trái, và thưởng cho nạm tiền. Tới trưa thì gia nhân của Kinh Đô giám tới. Tây Môn Khánh về tới nhà, lên đại sảnh, cho gọi gia nhân của Kinh Đô giám vào bảo:

- Đa tạ gia gia người cho nhiều thứ quá, người cứ đem về, việc của gia gia người ta sẽ hết lòng lo liệu..

Gia nhân của Kinh Đô giám thưa:

- Chúng tôi đâu dám đem lễ vật về, gia gia tôi quả chết. Lão gia dùng lễ này để lo việc dùm gia gia chúng tôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì người cầm thiệp này về, thưa là ta sẽ hết lòng.

Nói xong đưa hồi thiệp và thưởng một lạng bạc rồi cho gia nhân nhà họ Kinh về.

Sau đó Tây Môn Khánh vào thượng phòng, thấy Nguyệt nương đang nằm ngủ trên tràng kỷ, gọi mấy tiếng cũng không dậy, bèn hỏi a hoàn:

- Sao Đại nương lại nằm đây?

Chẳng a hoàn nào dám nói. Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên, thấy Kim Liên đầu tóc rối bời, cũng đang nằm ngủ trên giường, gọi cũng không dậy. Tây Môn Khánh chẳng hiểu chuyện gì, bèn tới phòng Ngọc Lâu gạn hỏi. Ngọc Lâu thuật lại cuộc ấu đã giữa Nguyệt nương và Kim Liên. Tây Môn Khánh nghe xong hoảng lên, liền lên phòng, cầm tay Nguyệt nương lay gọi mà bảo:

- Nàng đang có mang, sao lại để ý tới con dâm phụ đó làm gì.

Nguyệt nương mở mắt đáp:

- Tôi có làm gì đâu, tự nhiên nó tới gây chuyện với tôi, chàng hỏi thử mọi người xem có đúng vậy không. Sáng ra, tôi chẳng biết nó hờn giận chuyện gì,

bắt lão mẫu về từ sớm rồi vào gây chuyện với tôi, rồi nó rũ đầu rũ tóc ra, nó nói tôi không còn nước còn cái gì hết. Nếu không nhờ mọi người can ngăn, có lẽ nó dám xông lại đánh tôi chứ không chơi đâu. Ngày thường nó lấn lướt người khác quen rồi, hôm nay nó lại định lấn lướt tôi nữa. Tôi nói một thì nó nói mười, cái mồm nó cứ xoén xoét, tôi làm sao nói lại nổi. Nó còn nói mả đợi chàng về, nó sẽ bỏ nhà cả đi, miệng nhặt chẳng muốn ăn gì, người cứ như hâm hấp sốt, mà bây giờ bụng lại đau nữa, thôi để đêm nay tôi kiếm cái dây thắt cổ chết cho rảnh, để chàng ở lại với nó cho vui vẻ. Thà tôi chết trước còn hơn là để giống như Bình Nhi bị nó làm hại.

Nói xong nước mắt rơi lã chã. Tây Môn Khánh nghe xong phát hoảng, vội ôm Nguyệt nương vào lòng mà bảo:

- Nàng ơi, nàng đừng thềm chấp con dâm phụ đó làm gì. Nó một đầu biết phải quấy gì đâu mà giận nó cho mệt, để tôi chửi nó cho.

Nguyệt nương bảo:.

- Chàng mà dám chửi nó, nó bảo là lấy dây cột chàng lại, lôi chàng đến phòng nó đó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nó dám hỗn láo với tôi như vậy thì để tôi cho nó một trận. Bây giờ thấy trong người thế nào? Đã ăn uống gì chưa?

Nguyệt nương đáp:

- Đã ăn uống gì đâu. Sáng sớm uống được mấy hớp nước trà là nó đã tới gây chuyện rồi. Bây giờ bụng cứ như là no hơi, lại nữa đầu thì nhức như búa bổ, tay chân thì lạnh ngắt đây nếu không tin chàng sờ thử xem.

Tây Môn Khánh càng lo sợ:.

- Thế thì làm thế nào bây giờ, để tôi cho người mời Nhiệm Y quan tới ngay vậy.

Nguyệt nương bảo:

- Thôi, mời làm gì cho phiền ra, cứ kệ tôi, sống thì sống, mà lòng sống được thì chết cũng yên. Tôi chết đi để chàng được là vui vẻ với nó, đem nó lên hàng chính thất, người thông minh lanh lợi như nó thì thừa tài giỏi để quán xuyến cái gia đình này.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, tôi đã nói là nàng đừng thềm để ý tới con dâm phụ đó nữa, cứ coi nó như đồ nhơ bẩn thôi tha, không đáng để mắt. Bây giờ nàng không cho mời

lang y tối, lỡ cái thai nó làm sao thì khổ.

Nguyệt nương nói:

- Nếu vậy thì bảo chúng nó mời lưu lão bà tới vậy, lão cho thuốc là khỏi ngay.

Tây Môn Khánh bảo:

- Con mụ Lưu đó thì biết gì về thuốc men với thai sản, nàng nghe tôi, mời Nhiệm Y quan tới là tốt nhất.

Nguyệt nương nói:

- Chàng mời thì cứ mời, chứ tôi không chịu đâu.

Tây Môn Khánh không nghe, bước ra gọi Cẩm Đồng bảo:

- Mau lấy ngựa ra ngoại thành mời Nhiệm lão gia lại đây ngay, nhớ chờ đó, cùng Nhiệm lão gia tới đây ngay.

Cẩm Đồng vâng lời dẫn ngựa ra, leo lên phi nước đại phóng ra ngoại thành.

Tây Môn Khánh quay vào quanh quẩn bên Nguyệt nương, lại sai a hoàn nấu cháo, rồi khuyên Nguyệt nương ăn.

Quá trưa, Cẩm Đồng về thưa:

- Nhiệm lão gia lên trên phủ Đông Bình coi mạch đến tối. Tôi nhờ nói lại, sáng mai Nhiệm lão gia sẽ lại.

Nguyệt Nương sực nhớ là Kiều Đại hộ sai người tới mời mấy lần, bèn bảo chồng.

- Mình đã hẹn là ngày mai tới dự tiệc bên Kiều thân gia, bây giờ tôi bệnh thế này, làm sao đi được. Hay là chàng tới đó nói một câu đi, kéo bên đó không thấy mình tới lại buồn giận. Chàng đi bây giờ đi kéo muện.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi đi rồi ở nhà ai săn sóc nàng?

Nguyệt nương cười mẫn nguyện:

- Đồ quý khéo lo, ai khiến ở nhà săn sóc. Nói vậy chứ chàng cứ đi đi, tôi không sao đâu, nằm cho khỏe một lát rồi sẽ dậy ăn cơm rồi còn tiếp chuyện Đại cữu mẫu nữa chứ. Chàng việc gì phải hoảng lên vậy.

Tây Môn Khánh bảo Ngọc Tiêu:

- Người ra thỉnh Đại cữu mẫu vào đây trò chuyện với Đại nương.

Đoạn hỏi:

- Lục Đại Thư đâu, gọi vào đây đàn hát cho Đại nương nghe.

Ngọc Tiêu thưa:

- Lục Đại Thư đã xin về rồi.

Tây Môn Khánh quát lên:

- Ai cho nó về? Ta đã bảo nó ở lại đây vài hôm cơ mà.

Nói xong tức giận chạy tới đập Ngọc Tiêu một đập. Nguyệt nương bảo:

- Người ta thấy nhà chàng loạn lên như cái chợ, không về thì ở lại làm gì.

Ngọc Tiêu mếu máo:

- Cái đứa hồn láo chữ mắng Thân Nhị Thư thì không đánh, lại đi đánh tôi.

Tây Môn Khánh giả vờ không nghe, chỉ đội mũ mặc áo tới nhà Kiều Đại hộ. Nhưng Tây Môn Khánh chỉ đi một lát rồi lại về Đại cẩu mẫu, Kiều Nhi và Ngọc Tiêu đang ngồi xung quanh trò chuyện với Nguyệt nương. Đại cẩu mẫu thấy Tây Môn Khánh về thì bước sang phòng bên. Tây Môn Khánh bước vào hỏi Nguyệt nương:

- Nương tử có thấy khỏe hơn chút nào không?

Nguyệt nương đáp:

- Đại cẩu mẫu cho tôi ăn được ít cháo, bây giờ cũng thấy dễ chịu chỉ còn nhức đầu đau lưng mà thôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Không sao, ngày mai Nhiệm Y quan tới coi mạch cho thuốc tán khí an thai là khỏi.

Nguyệt nương bảo:

- Tôi đã nói đừng mời mà chàng cứ mời làm gì, tôi không muốn lang y đàn ông tới cầm tay cầm chân bắt mạch đâu, rồi chàng coi, tôi không chịu cho coi mạch đâu. à, mà Kiều thân gia có nói gì không?

Tây Môn Khánh đáp:

- Kiều thân gia nói rằng tôi từ Đông Kinh về, nên muốn có chén rượu đãi. Hôm nay Kiều thân gia cho dọn tiệc thịnh soạn lại gọi hai ca nữ tới đàn hát. Nhưng tôi lo cho nàng, chẳng có bụng dạ nào ngồi ăn uống nên chỉ uống vài chung rượu rồi cáo từ.

Nguyệt nương bĩu môi:

- Thôi đi, tôi đâu có tin lời chàng, chàng là hay nói dối lắm, chàng co nghĩ gì đến tôi, tôi có chết chàng cũng mặc kệ, tôi chết chàng lại càng được yên ấy chứ.

Đoạn hồi:

- Kiều thân gia không nói gì nữa hay sao?

Tây Môn Khánh đáp:

- Có, nhưng là chuyện đàn ông với nhau. Kiều thân gia đang muốn có một chức quan hàm với đời, nên đã gói sẵn ba chục lạng bạc, nhờ tôi nói với Hồ Phủ Doãn để giúp cho. Tôi nói là điều đó tôi làm được, nhưng không nhận bạc, Hồ Phủ Doãn mới cho người ta lại, để tôi đến cảm ơn Hồ Phủ Doãn rồi sẽ đem thiếp của Kiều thân gia tới nói luôn một thể. Nhưng Kiều thân gia không chịu, nói mà để tôi dùng mà mua lễ vật.

Nguyệt nương bảo:

- Thôi thì nói giúp, lấy tiền của người ta làm gì.

- Thì tôi có lấy đâu, ngày mai Kiều thân gia mới cho người đem lại, lúc đó mình từ chối cũng được. Mình cũng phải mua một con lợn và một vò rượu để tạ Hồ lão gia.

Hai vợ chồng chuyện trò thân mật. Đêm đó Tây Môn Khánh nghỉ lại với Nguyệt nương. Hôm sau Tây Môn Khánh đích thân đứng trông coi gia nhân bày bàn dọn tiệc. Từ sáng sớm, trên phủ đã cho ba chục quân hầu do hai viên lệnh quan dẫn tới để chạy việc trong nhà Tây Môn Khánh. Cũng từ sáng sớm. Nhiệm Y quan đã cưỡi ngựa tới, Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh dùng trà. Nhiệm Y quan nói:

- Hôm qua hân hạnh được đại nhân gọi tới, nhưng tôi lại lên trên phủ, đến tối mới về, sáng sớm hôm nay là phải tới hầu ngay, không dám chậm trễ, dám hỏi vị nào trong quý phủ thân.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tiện nội tự nhiên trong người khó chịu, nhức đầu đau bụng đau lưng, phiền tiên sinh coi mạch cho thuốc dùm.

Nhiệm Y quan nói:

- Nghe tin đại nhân thăng chức, lại vừa triều kiến thánh thượng về, tôi không tới chúc mừng được, thật là đắc tội.

Tây Môn Khánh mỉm cười:

- Tôi bất tài, may mắn được thăng chức chỉ là để bù vào chỗ trống của Hạ đại nhân, có gì đáng chúc mừng.

Nói xong quay lại bảo gia nhân:

- Vào thưa với Đại nương là Nhiệm lão gia đã tới, rồi bảo dọn dẹp phòng ngoài để lão gia vào chân mạch.

Cầm Đồng vâng lời vào trong. Ngô Đại cửu mẫu, Kiều Nhi và Ngọc Lâu đang ngồi trò chuyện với Nguyệt nương thì Cầm Đồng vào thưa:

- Nhiệm tiên sinh đã tới, gia gia bảo là dọn dẹp phòng ngoài để tiên sinh vào coi mạch.

Nguyệt nương nói:

- Tôi đã bảo là đừng mời Nhiệm Y quan mà cứ mời làm gì không biết. Thà cứ gọi Lưu lão bà tới, uống vài viên thuốc của lão mẫu sẽ khỏi mà đỡ lời thôi phiền phức.

Ngọc Lâu bảo:

- Đại nương à, gia gia đã mời người ta tới rồi, người ta lại là lương y trong vùng, quen biết lớn, Đại nương không chịu ra coi không tiện, chẳng lẽ lại để người ta về hay sao.

Đại cửu mẫu cũng nói:

- Cô nương à, người ta chẳng gì cũng là vị Thái y, cứ để người ta coi mạch xem bệnh tình cô nương thế nào, có phạm hệ gì không, rồi người ta cắt thuốc an thai hạ khí cho cô nương. Còn theo tôi thì Lưu lão bà có học hành gì đâu mà hiểu biết về mạch lý y dược, lỡ có chuyện gì lại hối hận.

Nguyệt nương đành phải ngồi dậy chải sơ lại đầu. Ngọc Tiêu cầm gương soi mặt tới cho Nguyệt nương mặc áo ngoài. Kiều Nhi và Tuyết Nga thì giúp Nguyệt nương đeo đồ nữ trang và cài trâm giắt thoa trên tóc. Xong xuôi, mọi người dẫn Nguyệt nương ra phòng ngoài, chờ Nhiệm Y quan xuống coi mạch...

oOo